

ΕΠΙΣΚΕΨΗ
ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ
Κατακόμβη Εύόσμου, 27/10/2026

Ἐξοχώτατε κύριε Πρόεδρε τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας, Μήνας Ὀκτώβριος. Καρδιά τοῦ Φθινοπώρου. Τά σπλάγχνα τῆς γῆς, λαβωμένα ἀπό τό ὑνί καί τό ἀλέτρι τοῦ φιλόπονου γεωργοῦ, ἐτοιμάζονται νά δεχτοῦν τόν σπόρο πού κρύβει μέσα του τῆς ζωῆς τό θαῦμα.

Γιά τή μεγάλη τῶν Θεσσαλονικέων πόλη, κτισμένη συμβασιλεύουσα, πόλη ἀρχαία, συνόκαιρη θαρρεῖς τοῦ κόσμου, ὁ μήνας αὐτός παίρνει τό ὄνομα τοῦ Πολλιοῦχου τῆς. Τοῦ Ἁι Δημήτρη ὁ μήνας! Ἀκόμη καί τά λουλούδια τῆς ἐποχῆς αἰδημητριάτικα θά ὀνομασθοῦν, γιά νά στολίσουν τήν εἰκόνα τοῦ Μυροβλήτη.

Τήν ἴδια μέρα μέ τή γιορτή του, ἡ ἀπελευθέρωση τῆς πόλης μας. Πέντε ἀτέλειωτα μαῦρα ἐκατόχρονα πικρῆς σκλαβιάς, χειροπιαστό σκοτάδι. Κι ὁ καβαλάρης μεγαλομάρτυρας, τήν πόρτα τῆς σκλαβιάς ἀνοίγει ὀρθάνοιχτη καί μπῆκε ἐκεῖνος κι ἔλαμψε σάν τόν αὐγερινό.

Δοξολογία, εὐχαριστία, προσευχή. Λαός καί ἄρχοντες, ὅλοι μαζί στήν ἐκκλησιά του. Ἀπό τόν πρῶτο Πολίτη τῆς χώρας, τοὺς διακόνους καί ὑπηρέτες τοῦ λαοῦ μας, αὐτοὺς πού ἀναζητοῦν νά βάλουν τό δάκτυλό τους στόν «τύπο τῶν ἡλων» γιά νά πιστέψουν, καί τοὺς πιστούς, πού τό θαῦμα κρύβουν καί βιώνουν βαθιά μέσα τους, στήν ταπείνωση τοῦ νοῦ τους.

Στήν προσμονή τῆς μεγάλης παρέλασης, ὁ πρῶτος Πολίτης ἐξέρχεται σήμερα ἐκτός τῶν τειχῶν, στήν Ἑσπερία Θεσσαλονίκη, στά ὅρια τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας, τῆς

Ἐκκλησίας τῶν τοῦ Θεοῦ πενήτων.

Ὁ βηματισμός σας, κύριε Πρόεδρε, ξεκίνησε ἀπό τόν Ἐλαιώνα τῶν Συμμαχικῶν Κοιμητηρίων, στόν Δῆμο Ἀμπελοκήπων - Μενεμένης. Τόπος ὅπου ἀναπαύονται στρατιῶτες τῆς Εἰρήνης, προσδοκώντας τῆς κοινῆς ἀνάστασης τό σάλπισμα.

Τό μεγαλύτερο συμμαχικό στρατιωτικό Κοιμητήριο τοῦ Πρώτου Μεγάλου Πολέμου, μέ τίς εἴκοσι χιλιάδες πεντακόσιους (20.500) νεκρούς, πού διαδηλώνουν μέσα ἀπό τήν ἐκκωφαντική σιωπή τους τήν κραυγή: «Ποτέ πιά πόλεμος»! Ὅτι δέν ὑπάρχουν καλοί καί κακοί πόλεμοι, ὅτι ἡ εἰρήνη εἶναι εὐθύνη καί μέλημα ὅλων μας. Καί ὅτι αὕτη ξεκινᾷ ἀπό τῆς καρδιάς μας τόν τόπο, πού πρέπει νά γίνει ἐλαιώνας καταλλαγῆς καί συν-χώρησης.

Στή συνέχεια, ἐπίσκεψη στοῦ Μουσείου μέ τόν εὐγλωττο τίτλο «Θεσσαλονικαίων Μητρόπολις», στόν Δῆμο Παύλου Μελά, στήν πόλη τῆς Σταυρούπολης. Τά ἐκθέματα πού ἐπί αἰῶνες καρτερικά κρυμμένα στὰ σπλάγχνα τῆς γῆς περίμεναν ὑπομονετικά τήν ἀρχαιολογική σκαπάνη, καταμαρτυροῦν τή σπουδαιότητα τῆς αὐτοκρατορικῆς αὐτῆς πόλης, τόν μοναδικό ἀρχαιολογικό καί χριστιανικό της πλοῦτο. Δίπλα ἀπό αὐτό ξεκινᾷ τὸ πρῶτο Μουσεῖο Προσφυγικοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Τὸ ὄραμα, ἡ σύνεση, ἡ ἐργατικότητα, ἡ γνώση, ἡ ἐπιμονή καί ἡ ὑπομονή τῆς Ὑπουργοῦ Πολιτισμοῦ κυρίας Λίνας Μενδώνη, ὅπως καί ὁ συντονισμός καί ἡ ἀκάματη φροντίδα τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ Ὑπουργείου της μᾶς κληροδοτοῦν ἓνα τεράστιο πολιτιστικό ἀπόθεμα. Κυρία Ὑπουργέ, ἡ εὐγνωμοσύνη μας στό πρόσωπό σας διαρκῆς. Καί εἶμαι βέβαιος ὅτι αὐτό θά γεννήσει καί τήν ὁλοκλήρωση τῆς ἀξιοποίησης τοῦ Μητροπολιτικοῦ Πάρκου

Παύλου Μελά, με τή συνεργασία καί τή συμμετοχή ὄλων.
Καί τέλος, ἡ ἀνακήρυξή σας σέ ἐπίτιμο δημότη ἀπὸ τὸν
Δήμαρχο καὶ τὸ Δημοτικὸ Συμβούλιο τοῦ Δήμου Κορδελιοῦ
- Εὐόσμου. Τοῦ Δήμου μὲ τὰ ἑκατὸν πέντε (105) σχολεῖα
καὶ τὶς δεκαοκτὼ χιλιάδες πεντακόσιους (18.500) μαθητὲς,
καθὼς καὶ τὸν νεότερο πληθυσμὸ τῆς χώρας στὴ Δυτικὴ
Θεσσαλονίκη.

Εἶμαι βέβαιος ὅτι τό ἡμιτελὲς κολυμβητήριον μὲ τὶς πλήρεις
καὶ ἐπικαιροποιημένους μελέτες, θὰ ἐνταχθεῖ σε ἓνα
πρόγραμμα, γιὰ νὰ ξεκινήσουν οἱ ἐργασίες.

Κύριε Πρόεδρε, ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις χαίρεται τὴν ἔξοδό σας
αὕτη. Συμμετέχει καὶ σᾶς ὑποδέχεται στὴν καρδιὰ τοῦ
Δήμου, ὡς Δημότη του πλέον, στὴν πλατεία τοῦ
Εὐαγγελισμοῦ, στὸ Ναὸ τῆς Μεγαλόχαρης τοῦ Εὐόσμου,
στὴν Κατακόμβη «Ἀλέξανδρος Καλπακίδης», τοῦ
Πνευματικοῦ μας Κέντρου, ἐδῶ ποὺ φοιτοῦν στὶς διάφορες
δραστηριότητες πεντακόσια ἑβδομήντα (570) παιδιὰ καὶ
νέοι.

Ἐπιτρέψτε μου, κύριε Πρόεδρε, νὰ σᾶς ξεναγήσω στὴν
περιοχὴ μας, μιά περιοχὴ ποὺ κτίστηκε μὲ κόπο καὶ
δάκρυα, μὲ αἷμα καὶ πόνο.

Ἐδῶ κατοικοῦν ὀλυμπιονίκες τῆς καθημερινότητος, ποὺ
κάνουν τὸν ἰδρωτὰ τους ἁγιασμὸ. Ἐδῶ ἡ ζωὴ ξεκίνησε
πρὶν ἀπὸ ἑκατὸ (100) χρόνια, στὴ μεγαλύτερη τραγωδία
μας, ποὺ μὲ μιὰ λέξη ὀνομάστηκε καταστροφή. Κι ἐδῶ,
αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι τὴ μετέτρεψαν σὲ ἔπος. Ὅλα αὐτὰ τὰ
χρόνια, ἀπὸ τὸ ὑστέρημα αὐτοῦ τοῦ λαοῦ, ποὺ γινόταν
πλοῦτος καὶ θησαυρὸς ἀδαπάνητος, κτίστηκαν ἐκκλησιᾶς,
πνευματικὰ κέντρα, κατασκηνώσεις, ξενῶνες ἀσθενῶν,
συγγενῶν καρκινοπαθῶν, ἓνα δίκτυ ἀσφαλείας ποὺ
διακονεῖ τὸν ἀνθρώπινο πόνο, τοὺς ἀναγκασμένους καὶ ἐν

περιστάσει ὄντας ἀδελφούς μας, μὲ ἀμέτρητους ἐθελοντὲς καὶ εὐεργέτες.

Μὲ τὶς διακόνισσες τῆς ἀγάπης, ποὺ φορῶντας τὸ πετραχήλι τῆς προσφορᾶς ξεκουράζονται στὴν ἐργασία, ἀναπαύονται στὸν κόπο, ἐτοιμάζοντας ἕξι χιλιάδες διακόσιες ἐβδομήντα τρεῖς (6.273) μερίδες φαγητοῦ ἡμερησίως, διασώζοντας τὸ εὐαγγελικὸ θαῦμα τοῦ χορτασμοῦ τῶν πεντακισχιλίων, σὰν τὶς γυναῖκες τῆς Πίνδου, ποὺ κουβαλοῦν στοὺς ὤμους τους τῆς ἀγάπης τὰ πυρομαχικά.

Ἐδῶ, Ἐξοχώτατε, ἡ Ἑλλάδα ἔχει χέρια δουλεμένα. Ἐχει τὸ πρόσωπο τοῦ ἐργάτη ποὺ φεύγει πρὶν ξημερώσει, τῆς μάνας ποὺ λογαριάζει τὸ ψωμὶ καὶ πάντοτε βρίσκει ἓνα κομμάτι γιὰ τὸν διπλανό της, γιατί οἱ φτωχοὶ ταΐζουν τοὺς φτωχότερους. Ἐχει τὴ μορφὴ τοῦ πρόσφυγα ποὺ ἔφτασε κρατῶντας ἓνα παιδὶ καὶ μία εἰκόνα, μὲ τὴν πατρίδα ὀλόκληρη πληγὴ μέσα στὸ στήθος του. Αὐτὸς εἶναι ὁ κόσμος μας. Ἐμεῖς ποὺ ζήσαμε φτωχοὶ, μὲ τὴν πίκρα τῆς ἀδιαφορίας, μὲ λόγια παραπονεμένα γιὰ τὸ ἄδικο, ποὺ γευτήκαμε τὸν ταξικὸ ρατσισμό, ὅμως πάντα μὲ τὴν ἐλπίδα, προσδοκῶντας τὴν ἀνάσταση.

Εἴμαστε βέβαιοι ὅτι σὲ αὐτὸν τὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν ἀποκατάσταση τῆς ἀξιοπρέπειάς μας, σὲ πράγματα ἀπλά καὶ καθημερινὰ ποὺ πρέπει νὰ γίνουν, θὰ ἔχουμε σύμμαχο καὶ συνέκδημο τὸν πρῶτο Πολίτη τῆς χώρας, Πολίτη πιά τοῦ Δήμου μας, Πολίτη τῆς Ἑσπερίας Θεσσαλονίκης.

Θέλουμε νὰ σημαδέψουμε τὸν χρόνο, τὴν ἱστορία καὶ τὸ γεγονὸς τῆς παρουσίας σας μὲ μιὰ εἰκόνα. Ὁ χρωστήρας τοῦ βυζαντινοῦ ἀγιογράφου τὴν ἱστορεῖ γιὰ πρώτη φορὰ μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο. Στὴν περιοχὴ μας, τὸν Δῆμο Παύλου Μελά, σὲ ἓναν ὁμορφο τόπο, ἡ οἰκογένεια Σταύρου

Ἀνδρεάδῃ δημιούργησε τὸ περιαστικὸ «Δάσος Ἀνδρεάδῃ». Ἐκεῖ, σὲ θέσῃ περίοπτη, σὲ ὑποδέχεται ἓνα Παρεκκλήσι τῆς Παναγίας μας, κλεισμένο μέσα σὲ μυρτιές. Γι' αὐτὸ καὶ Μυρτιδιώτισσα. Μόλις πρόσφατα τελέστηκαν τὰ θυρανοίξιά του.

Σὲ αὐτὴ τὴν εἰκόνα, ἡ Παναγία ντυμένη μὲ τὴν ἐσθήτα τῆς σέ γαλάζιο χρῶμα, μὲ τὴ γλυκύτητα τῆς μάνας, μὲ τὴ στοργὴ τῆς μητρότητας, μὲ τὴν ἀγκαλιά τῆς Πλατυτέρας, ποὺ ὅλους μᾶς χωρεῖ καὶ συν-χωρεῖ, δικαίους καὶ ἁμαρτωλούς, κρατᾷ μὲ ἀσφάλεια καὶ περισσὴ ἀγάπη στὴν ἀγκαλιά τῆς Αὐτόν ποὺ κρατᾷ τὰ σύμπαντα. Τὸ παιδικὸ χέρι ἀγγίζει τὸ θεομητορικὸ πρόσωπο, ἐνῶ τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ ἀκουμπᾷ τὸ πρόσωπο τῆς Θεοτόκου.

Στὸ ἀριστερό του χέρι διακρίνεται δίκλωνα ἀνθισμένη μυρτιὰ, δῶρο προσφορᾶς σὲ αὐτὴν ποὺ ἔκανε ξανὰ τὸν κόσμον ἀνθισμένο παράδεισον. Τὴν εἰκόνα διατρέχει στὸ περίγραμμά της ἡ ἀνθισμένη μυρτιὰ, ἐνῶ στὸ κάτω μέρος της περικλείνει, ὡς στέφανος, τὸ ἐθνόσημον. Μιά ὁμορφὴ, τρυφερή, ἀνθρώπινη, εὐαίσθητη, χαριτωμένη σκηνή.

Διαλέξαμε, κύριε Πρόεδρε, αὐτὴ τὴν εἰκόνα μὲ τὴ μυρτιὰ, γιατί, ὅπως στὸν στίχον τοῦ ὁ Νίκος Γκάτσος θὰ γράψει, στὴ θάλασσα τοῦ νοῦ μας, στὸ περιβόλι τοῦ οὐρανοῦ, στὴν ἔξοδό μας ἀπὸ τῆς Ἀνατολῆς τὸν τόπον, ἀπὸ πατρίδες ἀλησμόνητες, τὴν ὥρα π' ἀνοίγαμε πανιὰ γιὰ τὴν ἀπάνω γειτονιά, κουρασμένοι ἀπὸ τὸ περπάτημα, βαδίζοντας τὴν ὁδὸ τοῦ μαρτυρίου, στὸ λιθόστρωτον τοῦ γολγοθᾶ, κουβαλῶντας τῆς προσφυγιᾶς τὸ σταύρωμα, τὸ πρῶτον χαμόγελον ποὺ δεχθήκαμε ἦταν αὐτὸ τῆς μυρτιᾶς. Καὶ μπροστὰ στὰ παραθύρια τὰ πλατιὰ, τὸ πρῶτον δάκρυ παραμυθίας ποὺ ἀντάμωνε τὰ δικά μας δάκρυα, ἦταν τὸ δικό της. Καὶ στὴν ἀγωνία μας γιὰ λίγο νερόν καὶ χῶμα μᾶς

ἔδειξε αὐτὸ τὸν τόπο. Κι ἔδῳ χτίσαμε τίς φωλιές καὶ τίς ἐκκλησιές μας. Καὶ σ' αὐτὸν τὸν τόπο ξανάρχισαν τὰ πουλιὰ νὰ τραγουδοῦν τῆς ἀγάπης τὸ τραγούδι.

Σὲ αὐτὴ τῇ σύνθεσῃ, ἡ δοξαστικὴ μυρσίνη γίνεται σύμβολο τῆς νίκης καὶ τιμῇ στοὺς ἀγῶνες τοῦ Ἕθνους. Τὰ κλαδιά τῆς στεφανώνουν στὴ σκέψη μας ἐκείνους ποὺ ἔπεςαν κι ἐκείνους ποὺ ἔζησαν, γιὰ νὰ ξαναχτίσουν τὴ ρημαγμένη πατρίδα. Καὶ ἡ μορφὴ τῆς Θεοτόκου σκεπάζει μὲ τὴ μητρικὴ τῆς στοργὴ τὴν ἔγνοια μας γιὰ τὴν Ἑλλάδα.

Ἐξοχώτατε, κύριε Πρόεδρε,

Ἡ αὐριανὴ ἐπέτειος ἀγγίζει ἰδιαίτερα καὶ τὴ δική σας ἡπειρώτικη ρίζα. Στὰ Γιάννενα, τῇ γενέτειρά σας, καὶ σὲ ὁλόκληρὴ τὴν αἵματοβαμένη Ἠπειρο, ἡ μνήμη τοῦ '40 παραμένει βαθιὰ χαραγμένη. Στὸ Καλπάκι καὶ στὶς κορυφογραμμὲς τῆς Πίνδου τό «Ὅχι» ἀπέκτησε σῶμα, ἄντεξε στὸ κρῦο καὶ γράφτηκε μὲ αἷμα. Στὸ πρόσωπό σας καλωσορίζουμε ἓναν εὐπατρίδη, φορέα μιᾶς παράδοσης ποὺ μετρᾷ τὴν ἀξία τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸ χρέος τοῦ πρὸς τὴν πατρίδα. Εὐχόμαστε, αὐτὴ ἡ παρακαταθήκη νὰ δίνει δύναμη στὴν ὑψηλὴ ἀποστολὴ σας στὴν ὑπηρεσίᾳ τῆς ἐνότητος καὶ τῆς ἀξιοπρέπειας ὅλων τῶν Ἑλλήνων.

Τὸ κλαρίνο ποὺ συντροφεύει τὸ σημερινό μας γεῦμα φέρνει ὡς ἔδῳ τὴν ἀνάσα ἐκείνων τῶν βουνῶν. Σιγοκελαηδεῖ καὶ ὁ καημός του μοιάζει μὲ δάκρυ ποὺ βρίσκει φωνή. Μέσα στὴν παράδοσή μας, ὅμως, τὸ κλάμα τοῦ σηκώνεται κάποτε καὶ γίνεται κραυγὴ ἐλπίδας καὶ δύναμης. Στὸν ἴδιο σκοπὸ χωροῦν ὁ ἀποχωρισμός καὶ τὸ ἀντάμωμα, τὸ μοιρολόϊ καὶ ὁ χορός. Ἔτσι κράτησε ὁ λαός μας τὴν ψυχὴ του ζωντανή: τραγουδῶντας τὸν πόνο του, ὥσπου νὰ βρεῖ ξανὰ τὸ κουράγιο νὰ σταθεῖ ὄρθιος.

Σᾶς προσφέρουμε σήμερα αὐτὴ τὴν εἰκόνα. Στὰ χέρια σας

ἀκουμποῦμε μαζί της τὴν προσευχὴ τῶν ἐνοριῶν μας, τὴν
εὐγνωμοσύνη τῶν ἀνθρώπων μας καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη
τους πρὸς τὸ πρόσωπό σας.
Καλῶς ὀρίσατε, κύριε Πρόεδρε, ἐσεῖς καὶ ἡ ἐκλεκτὴ
συνοδεία σας, στὸ σπίτι σας.